

saa $\frac{2}{3}$ pCt. i Provision, og denne Ordning ønsker man ikke at fravige; han maa virkelig søge at faa de Tvivl, som han nærer angaaende Retten til at modtage dette Honorar, til at vige for den gamle og gode Betragtning, at de Penge ere nu en Gang Overfængselsinspektionens. Nu erklærer Fussing, at han ikke ønsker at være Sekretær, og han fratræder sin Stilling. Derpaa henvender han sig til Justitsministeren og gør ham bekendt med, hvad han er kommen til Kundskab om, men det bekymrer den daværende Justitsminister, Alberti, sig ikke om.

Nu er det, at Fussing udgiver en Pjece, i hvilken han giver Oplysning om disse Forhold og andre dermed beslægtede. Han oplyser saaledes, at Overfængselsinspektøren, naar han foretager sine Inspektioner — det er jo derfor, han er Overfængselsinspektør, og det er for Resten ikke saa forfærdelig mange Inspektioner, han foretager —, beregner sig 20 Kr. pr. Dag i Diæter. Men han har fri Rejse paa første Klasse paa Jernbaner og Dampskibe, og naar han kommer til Straffeanstalten eller Stationen, er der Vogn for at hente ham. Der staar to udmærket møblerede Værelser til hans Raadighed paa de forskellige Straffeanstalter, og han faar naturligvis første Klasses Forplejning. Al ligevel beregner han sig et enkelt Aar 800 Kr. i Honorar for Udgifter ved de foretagne Inspektionsrejser. Yderligere gør Fussing den interessante Opdagelse, at Inspektionen for Straffeanstalterne beregner sig aarlig 200 Kr. af de to Værelser, som Overfængselsinspektøren benytter. Det er saadanne Forhold, som den tidligere Sekretær for Overfængselsinspektionen oplyser om i sin Pjece, der er skreven uden Anvendelse af stærke Ord og med en Bevisførelse, som vistnok maa respekteres af alle dens Læsere.

Efter Fremkomsten af denne Pjece fandt der en Konference Sted mellem Overfængselsinspektøren og Justitsminister Alberti, og Resultatet af denne Konference er, at Justitsminister Alberti gennem Ritzaus Bureau lader Pressen tilstille en Meddelelse om, at de og de Forhold ere komne til hans Kundskab, at det er beklageligt, men man har ikke ment at burde skride ind eller gøre noget, men det er betydet de paagældende, at for Fremtiden ophører denne Provision. Da Fussing i Anledning af denne Meddelelse ønskede en Meddelelse fra sin Side sendt ud gennem Ritzaus Bureau, nægtede man ham Besørgelsen af dette Telegram. Det er

ogsaa, synes jeg, et karakteristisk Fænomen for vort offentlige Liv, at et officielt Telegrambureau nægter en Mand som Overretssagfører Fussing at faa en Meddelelse, der er et Svar til, hvad en Justitsminister har meddelt til det samme Bureau, sendt ud gennem Bureauet (*Lethi Espensen*: Det gør Ritzau stadig væk). Det ærede Medlem fra Kellerup siger, at det gør Ritzau stadig væk, maaske det ærede Medlem har gjort saadanne Erfaringer; der er sikkert andre, der have gjort lignende Erfaringer, det gælder for Resten ogsaa mig under Hebron-Sagen, men saa er det jo rart, at det kommer frem; det kan maaske bevirke, at Ritzau fremtidig iagttager en mere upartisk Optræden. Nu maatte Hr. Fussing og hans Sagfører, — han var den Gang cand. jur. og ønskede at faa en Mand, der var en anset Jurist, til at beskæftige sig med Sagen — det var Højesteretssagfører Salomon, til at udsende en Meddelelse til alle Landets Blade om det Syn, som Fussing havde paa det Svar, Alberti havde givet.

Det er nok muligt, at en Provision som den, der ifølge Pjecen er udbetalt til Overinspektøren og Anstaltens Inspektør, ikke længere gives; men denne Sag giver virkelig Anledning til, at man faar nogle underlige Tanker om den Maade, hvorpaa de Mænd, der have med Fængselsvæsenet at gøre, administrere de Forhold, der sortere under dem. Jeg skal derfor tillade mig at rette en Anmodning til Justitsministeren om at lade alle Forhold angaaende vore Straffeanstalters Regnskabsvæsen undergaa en grundig Undersøgelse. Lad os faa oplyst, om der er mere af samme Art som dette. Jeg skal ikke fremkomme med Insinuationer, fordi jeg haaber, at Undersøgelsen vil finde Sted. Men naar den har fundet Sted, vil det komme til at staa klart for alle, at ikke alt under det danske Fængselsvæsen er, som det skulde være. Der er saa meget mere Grund til at rette denne Opfordring til den højtærede Justitsminister, som den tidligere Kultusminister har givet den nuværende Overfængselsinspektør Ret til at beholde sin Stilling som Overfængselsinspektør, samtidig med at han er udnævnt til Kvæstor for Universitetet.

Hvis saa endda den Inspektion, der har fundet Sted paa vore Straffeanstalter, stod Maal med de Krav, man i Almindelighed kan stille; men det er saa langt fra Tilfældet, at man maa betegne den som utilladelig slet. Det er meningsløst, hvad der kunde præsteres under den In-